

Symposium over rechercheverhoortechnieken 2012

MARC BOCKSTAELE³

^a (Ere)hoofdcommissaris Federale Gerechtelijke Politie, Gent; Inhoudelijk coördinator van de nationale cursussen verhoortechnieken (Corresp.: Marc Bockstaele@skynet.be).

Van 9 t/m 12 september 2012 vond in de Nationale Politieschool van Québec (Canada) het 5de internationaal symposium over rechercheverhoortechnieken plaats.¹ Het thema was: *Aanpassing aan nieuwe realiteiten.*

1. Het cognitief verhoor

Het item 'cognitief verhoor', ontworpen door professor Ronald FISHER e.a. (FISHER *et al.*, 1984), is een vaste waarde op internationale symposia. Er zijn steeds sprekers die het toepassingsveld van het cognitief verhoor uitbreiden of verfijnen, terwijl professor Ronald FISHER, *Florida International University*, een bevlogen spreker is en vooral blijkt geeft van een gedegen praktijkkennis. Zo schrikt hij er niet voor terug collega-academici te bekritisieren met hun niet zelden te theoretische onderzoeken in laboratoria over de verhoorproblematiek.

Samuel DEMARCHI en Jacques PY, *professoren sociale psychologie aan de Université Paris 8*, hadden het nogmaals over het ontstaan, de beschrijving en de ontwikkeling van het cognitief interview. Het cognitief interview is bedoeld om het geheugen van slachtoffers en getuigen optimaal te bevragen en bestaat uit zes stappen (BOCKSTAELE, 2009, nr. 1 e.v.):

- verwijder de emotionele barrières;
- herstel de samenhang, de persoonlijke context van de te herinneren gebeurtenis;
- zet aan tot volledige beschrijving, hoe perifeer of onbelangrijk een detail ook lijkt te zijn;
- de gebeurtenis zowel chronologisch als in omgekeerde volgorde laten vertellen;

- bij het vertellen over de gebeurtenis verschillende perspectieven laten innemen;
- oproeping van specifieke herinneringen.

In de Franse versie werd stap vijf (veranderen van perspectief) niet weerhouden omdat dit aanleiding gaf tot foutieve informatie. Dit is ook de ervaring in Engeland (DANDO, WILCOCK & MILNE, 2008). In plaats daarvan laat men de verhoorde de gebeurtenis opnieuw vertellen en vraagt men daarbij expliciet naar meer details. Het cognitief interview, dat permanent aangepast wordt aan nieuwe realiteiten, vraagt in Frankrijk een training van twee dagen in groepen van maximum 30 cursisten (GINET & PY, 2001; PY, GINET, DEMARCHI & ANSANAY-ALEX, 2001; PY, GINET, DESPERIES & CATHEY, 1997). Dit was ook het standpunt van professor Ronald FISHER, die er aan toevoegde dat hij in zijn trainingen gebruik maakt van videoverhoren uit criminele onderzoeken en rollenspelletjes. Ook een follow-up dag is noodzakelijk.

Het benutten van het spontaan cognitief proces, de basis van het cognitief interview, levert ook betere resultaten op bij het bekomen van persoonsbeschrijvingen van de dader door een getuige of slachtoffer. In tegenstelling tot verschillende studies waaruit blijkt dat het aanmoedigen om meer na te denken over details van de dader zou leiden tot meer onjuiste informatie (WAGENAAR, 2003; CROMBAG, VAN KOPPEN & WAGENAAR, 1994), blijkt uit het onderzoek van Samuel DEMARCHI en Jacques PY het tegenovergestelde (DEMARCHI & PY, 2009). Zij hebben het protocol 'Person Description Interview (PDI)' ontworpen. De opleiding om dit protocol te gebruiken duurt 20 minuten en is geïncorporeerd in het cognitief interview. Het PDI-protocol is ook afzonderlijk te gebruiken. Volgens deze procedure moet de politie aan getuigen of slachtoffers, na de gedetailleerde beschrijving van een dader, *onmiddellijk* een fotoboek presenteren met mogelijke daders, waarvan de beschrijving past bij deze gegevens door de getuige.

France GRENIER-LAHITTE, *School voor Criminologie, Universiteit Montréal*, besprak het detecteren van valse beschuldigingen van (seksuele) geweldsmisdrijven met gebruik van het cognitief interview. Vaak liggen wraak, hunker naar

¹ Het 1ste vond plaats te Québec (CA) in 2004, het 2de te Portsmouth (UK) in 2006, het 3de te Québec in 2008 en het 4de te Brussel in 2010.

aandacht en het verzinnen van een reden voor de gevolgen van eigen losbandig gedrag aan de basis van valse aangiften. Het cognitief interview, dat gekenmerkt wordt door het naar boven halen van zoveel mogelijk geheugeninhoud, is volgens een door haar uitgevoerde (beperkte) studie dienstig om valse aangiften te detecteren.

2. Verhoortechnieken

Op het symposium van 2010 te Brussel vertelde professor Ray BULL, *University of Leicester*, dat uit wetenschappelijk onderzoek blijkt dat het geleidelijk inbrengen en confronteren met bewijsmateriaal de cognitieve belasting bij een verdachte verhoogt. Een schuldige verdachte weet niet wat de verhoorder al weet en heeft weinig tijd om geloofwaardige antwoorden te verzinnen, m.a.w. hij liegt zich vast.² Twee jaar later bracht deze professor dezelfde boodschap. Dat verhoorders tactisch gezien best niet meteen hun troeven op tafel gooien bij een verdachtenverhoor is zo oud als dat er verhoren worden afgenomen. Ray BULL blijft daar maar onderzoek naar doen, met als resultaat bevestiging van wat verhoorders al altijd doen. Een grotere cognitieve belasting betekent meer kans op verbale en non-verbale leugensignalen. In een laboratoriumsituatie konden politiemensen 76% en niet-politiemensen 72% van de leugenaars ontmaskeren (DANDO & BULL, 2011). De meerwaarde van dergelijke wetenschappelijke onderzoeken is nihil.

Hervé GERBI en Samuel DEMARCHI, *Université Paris 8*, maakten een studie over de volledigheid van slachtofferverklaringen, meer bepaald het statistisch verband tussen de verschillende onderdelen van een verklaring. Daaruit blijkt dat de gerelateerde elementen uit het vrij verhaal direct het vervolg van het verhoor beïnvloeden. De fase van het vrij verhaal is dus zeer cruciaal in verklaringen van getuigen en slachtoffers. In de Belgische cursussen verhoortechnieken wordt dit belangrijk punt al sedert 2000 aangeleerd. De bijdrage van Michel ST-YVES, gerechtelijk psycholoog, *afdeling gedragsanalyse bij de veiligheidsdienst van Québec*, en sergeant Greg BISHOP, *Royal Canadian Mountain Police-RCMP*, ging over het verhoren van verdachten van corruptie en

fraude. Volgens hen zijn daders van deze feiten vooral extraverte, antisociale, narcistische, hypocriete types, die de verhoorder rationeel moet benaderen en niet emotioneel. Daarbij hoort een maximale ontplooiing en presentatie van het onderzoekproces met het bekomen bewijsmateriaal, besluitend met de mededeling aan de verdachte dat daaruit blijkt dat hij de feiten heeft gepleegd en dat de verhoorder nu het *waarom* van de feiten wil weten. De verhoorder moet hierbij op zijn hoede zijn dat de verdachte de logische volgorde van het aangebracht bewijsmateriaal niet overhoop haalt (verwarring zaait). Het efficiënt gebruik van Rationalisatie, Projectie en Minimalisatie (RPM), vooral om reputatieschade en gezichtsverlies te vermijden, is bij deze verhoren zeer belangrijk.

Deborah DAVIS, *Ph.D., psychologie aan de Universiteit van Reno, Nevada*, deed onderzoek naar hoe verdachten zich gedragen wanneer ze niet verwachten dat ze niet worden geloofd. Vertrouwen dat men zal geloofd worden is voor een (schuldige) verdachte belangrijk om weerstand te kunnen bieden tegen overredingstechnieken van de ondervrager. Weerstand tegen bekennen neemt af door overbelasting van het werkgeheugen. Het werkgeheugen controleert immers alles wat van invloed is om weerstand te bieden tegen een bekentenis (cognitieve vermogens, controle van emoties en gedragsimpulsen). Verhoortechnieken die inspelen op de cognitieve vermogens hebben meer kans om een bekentenis te bekomen van schuldige verdachten.

Sergeant Norman KELLY, Sergeant Benoît PATENAUDE (polygrafisten), en Michel ST-YVES, gerechtelijk psycholoog, *afdeling gedragsanalyse bij de veiligheidsdienst van Québec*, brachten een beschrijving van Entrevue Filmé de l'Adulte Suspect (EFAS – Videoverhoor van een volwassen verdachte). Deze verhoormethode wordt ook aangeleerd in de Belgische *Franstalige* politiescholen en bestaat uit negen stappen die grote gelijkenissen vertoont met de traditionele verhoormethodes. Er wordt evenwel van de verhoorder verwacht dat hij de negen stappen nogal rigoureuus volgt, dit in tegenstelling met wat wordt aangeleerd in de Belgische *Nederlandstalige* politiescholen, waar de nadruk wordt gelegd op de *flexibiliteit* van de verhoorder. In EFAS is

² Zie het verslag van dit symposium in Panopticon, 2010/6, 72.

het gebruik van Rationalisatie, Projectie en Minimalisatie (RPM) standaard verwerkt, evenals het ontwikkelen van thema's om een verdachte toe te laten zijn gezicht niet te verliezen (BOCKSTAELE, 2009, nr. 352 e.v.) en Behavior Observation Questions (BOQ's), vragen ter observatie van het gedrag van de verhoorde (BOCKSTAELE, RAEYMAEKERS & ENHUS, 2007, nr. 465 e.v.). EFAS voorziet ook in het verbaal blokkeren van de verdachte (stap 3), men laat hem niet uitpraten, indien hij de feiten zou ontkennen. Dit element komt niet voor in de Belgische Nederlandstalige cursussen verhoortechnieken.

Julien JEAMMAUD, *Directoraat-generaal van de Nationale Gendarmerie, Frankrijk*, had het over de toepassing en verdere ontwikkeling van PROGREAL (Processus Général de Recueil des Entretiens, Auditions et Interrogations) binnen de Franse gendarmerie (pas vanaf 2009!).

Deze methode van ondervragen van verdachten is geïnspireerd door de Canadese criminoloog Jacques LANDRY. PROGREAL laat de verdachte praten over alle mogelijke onderwerpen die geen verband houden met de feiten, met de bedoeling zicht te krijgen op zijn persoonlijkheid. In een tweede fase wordt de verdachte gevraagd om zijn verhaal over de feiten vrij te vertellen. In een derde fase bevestigt de onderzoeker de versie van de verdachte en vraagt hem meer en nauwkeuriger details te geven, waaruit bij een liegende verdachte tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden blijken. Vermits alles met video wordt opgenomen, zijn er geen storende onderbrekingen omdat de verklaring telkens moet uitgetypt worden.

EFAS en PROGREAL zijn schoolvoorbeelden van oude wijn in nieuwe vaten.

3. Misleiding

Ook het detecteren van misleiding, inherent aan verhoren, is een item dat op elk symposium over verhoortechnieken terugkomt. In 2010 te Brussel was professor Ronald FISHER al kritisch over zijn collega's die wetenschappelijke onderzoeken doen naar leugens en misleiding: welke methodologie werd gebruikt? Was er tijd om zich op de leugen voor te bereiden? Moest men uit zichzelf liegen of werd het opgedragen? Waren de vragen van de onderzoekers open of gesloten? Werden

dezelfde vragen gesteld bij een herverhoor? Was er een gedetailleerde beschrijving van het signaal? Wat waren de competenties van de waarnemers? Wat was de inzet (zwaarte) waarover moest gelogen worden?³ Op het symposium van 2012 voegde hij er nog enkele kritische bedenkingen aan toe: de proefpersonen zijn meestal studenten, de inzet om te liegen is vrij laag en de *observatoren* krijgen weinig voorbereiding. Bovendien is liegen, omdat een onderzoeker in het laboratorium 'vraagt' om te liegen, geen echte leugen. De proefpersonen krijgen *instructies* om te liegen, wat totaal iets anders is dan liegen uit zichzelf. Dit zou betekenen dat een groot deel van het tot dusver gepubliceerd wetenschappelijk onderzoek over leugendetectie weinig meer is dan bezigheidstherapie.

Tijdens verhoren willen leugenaars de verhoorder *overtuigen* van iets, terwijl waarheidsprekers vooral *uit het geheugen* vertellen en *beschrijven*. Liegen is cognitief zeer inspannend: de leugenaar moet de waarheid (die hij kent) onderdrukken, moet consistente antwoorden geven, moet opletten dat hij geen leugensignalen vertoont, en bovendien de verhoorder observeren of hij hem gelooft. De verhoorder kan de cognitieve spanning nog verhogen door oogcontact te vragen en te nemen, de verdachte zijn verhaal onopvallend in omgekeerde volgorde te laten vertellen, onverwachte vragen te stellen, de plaats delict te laten beschrijven of door een schets ervan te laten tekenen. Schetsen gemaakt door leugenaars zijn minder gedetailleerd, inconsistent en ze wachten langer om te beginnen tekenen. De leugenaar zit met een dilemma: hij wil korte antwoorden geven om inconsistenties te vermijden, maar hij weet ook dat die hem verdacht maken. Zijn oplossing is dus naast de kwestie babbelen en informatie geven die niet kan gecontroleerd worden.

Het cognitief interview kan volgens de ontwerpers ervan ook gebruikt worden voor het verhoor van verdachten omdat veel informatie gevraagd wordt die cognitief belastend is. Cognitieve belasting verhoogt de kans op verbale en non-verbale leugensignalen, aldus professor

³ Zie het verslag van dit symposium in Panopticon, 2010/6, 73.

Ronald FISHER, maar dit verhaal werd in 2010 ook al gebracht door BRUNEL.⁴

Marty LAFOREST, *Universiteit van Quebec in Trois-Rivières*, en Michel ST-YVES, gerechtelijk psycholoog, *afdeling gedragsanalyse bij de veiligheidsdienst van Québec*, hadden het over detectie van leugenachtige telefoonoproepen bij de hulpdienst 911. Ook deze onderzoekers hadden kritiek op gepubliceerde wetenschappelijke onderzoeken die gebaseerd zijn op kunstmatige leugens in laboratoriumsettings, zoals bv. uitgevoerd door Aldert VRIJ.⁵ Uit hun onderzoek van werkelijk gebeurde telefoonoproepen bleek dat de interactie tussen oprechte bellers en leugenachtige verschillend is. Verder onderzoek is evenwel noodzakelijk. De analyse van dergelijke oproepen, die op band opgenomen worden, moet in samenwerking met taalkundigen gebeuren. Een interessante studie over leugendetectie door het observeren van de antwoordtijd middels vragen waarop enkel met 'ja' of 'neen' moet geantwoord worden, werd gebracht door Samuel DEMARCHI en Nicolas ROCHAT van de universiteit van Parijs 8, laboratorium voor sociale psychologie. Ten opzichte van zijn basisgedrag wacht een leugenachtige persoon langer om op *eenvoudige vragen* met ja of neen te antwoorden dan een waarheidsgetrouwe, omdat hij moet 'onderzoeken' of zijn antwoord wel consequent is. Een probleem dat een persoon die de waarheid spreekt niet heeft, omdat hij uit zijn geheugen kan putten. Een leugenaar kan op die manier ook moeilijker een coherente leugen opbouwen. Door ofwel 'ja' of 'neen' te moeten antwoorden op *eenvoudige vragen*, loopt een leugenaar steeds verder in de fuik. Ongetwijfeld interessant om in de Belgische cursussen verhoortechnieken te implementeren.

Het observeren van lichaamstaal bij verhoren is belangrijk voor een goede interactie en vooral voor het detecteren van misleiding. Daarover ging de bijdrage van Jean-Pierre VEYRAT van het bedrijf Négorisk te Parijs. Lichaamstaal verschilt van persoon tot persoon, net zoals de manier van spreken verschilt (woordenschat, grammatica, tonaliteit enz.). Er zijn dus verschillende

interpretaties van een gedrag mogelijk, zodat observatie van *het basisgedrag* absoluut noodzakelijk is. Elke persoon heeft zijn unieke afdruk van lichaamstaal. Elke houding of gebaar, elke gezichtsuitdrukking die aan de aandacht van de toeschouwer ontsnapt is onherroepelijk verloren, daarom zijn videoverhoren voor de observatie van lichaamstaal een noodzaak. Gedragsobservatie vereist een rigoureuze training, niet zozeer om de geobserveerde te 'pakken', maar wel om te begrijpen wat een persoon laat zien. In de Belgische cursussen verhoortechnieken wordt sterk aangedrongen om videoverhoren te doen. Jacques PY en Mylène GUYOT van de universiteit Toulouse vergeleken de drie schriftelijke analysemethoden: Criteria Based Content Analysis (CBCA/SVA), Reality Monitoring en Scientific Content Analysis (SCAN) onderling, en op hun bruikbaarheid voor het ontdekken van misleiding (BOCKSTAELE, RAEYMAEKERS & ENHUS, 2007, nr. 494 e.v.). Politieagenten en psychologen die *geen* kennis hadden van die technieken en alleen gebruik maakten van hun gebruikelijke kennis slaagden er niet in valse van echte verklaringen te onderscheiden. Het gebruik van elk van die technieken vergroot de kans op ontdekking van misleiding. De SCAN, eigenlijk een schriftelijke analysetechniek, kan net zoals de CBCA/SVA en Reality Monitoring gebruikt worden om mondelinge verklaringen te analyseren. Dat de drie technieken weinig verschil geven in resultaten hoeft niet te verbazen, ze gebruiken overwegend dezelfde criteria. Het is dus zeker te overwegen de SCAN criteria ook te gebruiken voor de analyse van mondelinge verklaringen. De meerwaarde van de SCAN ten opzichte van de CBCA/SVA en Reality Monitoring is dat de SCAN kan toegepast worden door politiepersoneel, terwijl voor een analyse met CBCA/SVA en Reality Monitoring een psycholoog of psychiater nodig is.

4. Competenties van verhoorders

Marie GAGNON, algemeen directrice van de nationale politieschool Québec, gaf een overzicht van de politieopleidingen in Canada in het algemeen, en wat verhooropleidingen betreft in het bijzonder. Deze lopen redelijk parallel met de verhooropleidingen in de Belgische politiescholen. We onthouden dat men in de

⁴ Zie het verslag van dit symposium in Panopticon, 2010/6, 70.

⁵ Zie de talrijke publicaties op zijn naam.

politieschool van Québec gebruik maakt van een vaste pool acteurs om de rollenspelen te doen, dat sommige items in Canada langer besproken en vooral getraind worden dan in België (bv. de training 'cognitief interview' duurt twee dagen) en dat verhoorcoaches in alle politiediensten geïntegreerd zijn. Op het symposium van 2010 te Brussel bracht Lotte SMETS het 'individueel coachen van verhoorders' in (SMETS, 2012). Ondertussen kon zij succesvol 'cursussen verhoorcoach' organiseren in Nederlandstalige provinciale politiescholen. Met de 'Salduzwet' en wat nog uit Europa zal komen aangewaaid, zien steeds meer politiechefs het toenemend belang in van kwaliteitsvolle verhoren.

5. Diversen

Men vindt sekteleiden, en meer specifiek hun leiders, wereldvreemd, fantasierijk en misschien zelfs mentaal ziek. Daarom worden ze dikwijls als onschuldig en ongevaarlijk beschouwd. Herinneringen aan diverse drama's van massazelfdodingen wijzen op het tegendeel. Sommige sekteleiders zijn een speciaal soort criminelen. Sociologe Lorraine DEROCHE van de Universiteit van Sherbrooke (Canada) sprak over het verhoren van sekteleiden. Deze zijn vooral geïnspireerd op hulp en het aanbieden van andere opties. Bij sekteleiders mag men niet in discussie gaan over hun geloof of andere aannames waarvoor ze staan, bv. het einde van de wereld. Heel dikwijls zijn sekteleiden narcistisch, dus inspelen daarop is een aangewezen verhoortechniek.

Sergeant Ed CHAFE van de provinciale politie Ontario, gedragswetenschappen en analyse, sectie daderanalyse bij het provinciaal Viclas center⁶, had het over verhoorstrategieën die, op basis van de bevindingen op de plaats delict, specifiek zijn voor paranoia, schizofrenie, borderline en psychopatische persoonlijkheid. Wat die laatste categorie betreft wijst hij op volgende aandachtspunten:

- een goed verhoorplan ontwikkelen en er zich aan houden;
- voorbereid zijn om zijn druk te weerstaan;

- de verhoorder moet zeer ervaren zijn;
- geen emoties tonen, koud en kalm zijn;
- geen beroep doen op emoties;
- niet bedreigen;
- zijn ego voeden;
- mogelijkheden om een tweede kans voorspiegelen;
- een lineaire gedachtegang hanteren;
- zal waarschijnlijk niet bekennen, tenzij hij er voordeel kan uithalen.

Besluiten

De meerwaarde van sommige wetenschappelijke onderzoeken voor de politiepraktijk is minimaal tot nul. Andere onderwerpen bewaardelden platgetreden paden en waren dus niet in overeenstemming met het thema van het symposium '*Aanpassing aan nieuwe realiteiten*'. De meerwaarde daarvan was het gevoel dat we in België met onze opleidingen verhoortechnieken wel goed bezig zijn. Zijn zeker het overwegen waard om in Belgische cursussen verhoortechnieken te implementeren:

- het Person Description Interview (PDI) voor het geven van persoonsbeschrijvingen van de dader;
- het stellen van *eenvoudige vragen* waarop enkel met 'ja' of 'neen' moet geantwoord worden om een schuldige verdachte in de fuik te laten lopen.

Vraag is alleen hoe in België de '*aanpassing aan nieuwe realiteiten*' zal gebeuren. Op het symposium te Québec was ook een (Franstalige) Belgische delegatie verhoorders van de federale politie aanwezig. Van hun bijdrage werd geen documentatie verspreid. Zij hebben de informatie van de sprekers op het symposium evenmin doorgegeven aan de Belgische lesgevers verhoortechnieken (geen return of investment). Het is te betreuren dat dit na de politiehervorming nog kan gebeuren.

Referenties

- BOCKSTAEL, M. (2009). *Handboek verhoren 2*. Antwerpen: Maklu.
- BOCKSTAEL, M., RAEYMAEKERS, S. & ENHUS, E. (2007). *Leugens en hun detectie*. Antwerpen: Maklu.

⁶ Viclas (Violent Crime Linkage System), dat veel mogelijkheden biedt voor een goede analyse van (serie)verkrachtingen en aanrandingen.

- CROMBAG, H.F.M., VAN KOPPEN, P.J. & WAGENAAR, W.A. (1994). *Dubieuze zaken*. Antwerpen: Uitgeverij Contact.
- DANDO, C. & BULL, R. (2011). Maximising opportunities to detect verbal deception: Training police officers to interview tactically. *Journal of Investigative Psychology and Offender Profiling*, 8, 189-202.
- DANDO, C., WILCOCK, R. & MILNE, R. (2008). The cognitive interview: Inexperienced police officers' perceptions of their witness/victim interviewing practices. *Legal and Criminological Psychology*, 13, 59-70.
- DEMARCHI & PY J. (2009). A method to enhance person description: a field study. In R. BULL, T. VALENTINE & T. WILLIAMSON (eds.), *Handbook of psychology of investigative interviewing: current developments and future directions*. Chichester: Wiley, 241-256.
- GEISELMAN, R.E., FISHER, R.P., FIRSTENBERG, I., HUTTON, L.A., SULLIVAN, S.J., AVETISSIAN, I.V. & PROSK, A.L. (1984). Enhancement of eyewitness memory: An empirical evaluation of the cognitive interview. *Journal of Police Science and Administration*, 12(1), 74-80.
- GINET, M. & PY, J. (2001). A technique for enhancing memory in eyewitness testimonies for use by police officers and judicial officers: the cognitive interview. *Le travail humain*, 64, 173-191.
- PY, J., GINET, M., DEMARCHI, S. & ANSANAY-ALEX, C. (2001). *Une démarche psychosociale d'évaluation des procédures d'instructions*. Mission de Recherche Droit et Justice, Ministère de la Justice.
- PY, J., GINET, M., DESPERIES, C. & CATHEY, C. (1997). Cognitive encoding and cognitive interviewing in eyewitness testimony. *Swiss Journal of Psychology*, 56, 33-41.
- SMETS, L. (2012). *Police investigative Interviewing. A new training approach*. Antwerpen: Maklu.
- SYMPOSIUM OVER RECHERCHEVERHOORTECHNIEKEN 2010 TE BRUSSEL. *Panopticon*, 2010/6, 69-77.
- WAGENAAR, W.A. (2003). Het herkennen van personen door ooggetuigen. In Orde van Vlaamse Balies, *De waarheid en niets dan de waarheid*. Brugge: Die Keure.

OPSPORING EN POLITIE / POLICE AND INVESTIGATION (2)

Optimalisatie federale politie – Visie 2025 – Het Europees onderzoeksbevel (EOB)

WILLY BRUGGEMAN^a

^a Voorzitter federale politieraad (Corresp.: willy.bruiggeman@moerbeke.be).

1. Optimalisatie federale politie

In het verlengde van onze rubriektekst in het november 2013 nummer (34/6) van dit tijdschrift kan gemeld worden dat de ministerraad op 31 januari 2014 het wetsontwerp m.b.t. de optimalisatie van de politie heeft goedgekeurd¹.

Dit resulteerde in het wijzigen van de wet van 7 december 1998 tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst gestructureerd op twee niveaus door de wet van 26 maart 2014 (BS 31 maart 2014).

Deze maatregelen lopen parallel met de hervorming van de gerechtelijk arrondissementen door de wet van 1 december 2013 (BS 10 december 2013)

tot wijziging van het Gerechtelijk Wetboek met het oog op een grotere mobiliteit van de leden van de rechterlijke orde.

Ook werd bij KB van 4 april 2014 (BS van 2 mei 2014) de noodzakelijke aanpassing aan het gerechtelijk arrondissement Henegouwen doorgevoerd, waardoor er in deze provincie twee gerechtelijk arrondissementen (Mons en Charleroi) behouden worden.

Ondertussen werden alle Dirco's en Dirjuds geselecteerd en de meesten werden reeds benoemd. Zij zullen officieel hun nieuwe functie opnemen op 1 juni 2014 en de reorganisatie van de diensten die onder hen ressorteren moet in plaats gesteld zijn op 1 oktober 2014.

Ook werd door de wet van 18 maart 2014 (BS 28 maart 2014) en de wet van 26 maart 2014 (BS 31 maart 2014) de wet van 5 augustus 1992 op het politieambt aangepast.

Toch blijft de impact van deze optimalisatie sterk beïnvloed door de financieringsproblemen van vooral de federale politie. In een niet mis te verstane brief hebben de commissaris-generaal

¹ BRUGGEMAN, W. (2013). Optimalisatie federale politie, *Panopticon*, 34(6), 508-509.